

Sygn. akt II Ka 345/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniach 3 czerwca 2020 roku i 28 września 2020 roku

sprawy **R. K. (1)**

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk i in.

i D. W. (1)

oskarżonego z art. 279 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego D. W. (2) i obrońcę oskarżonego R. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 września 2019 r. sygn. akt II K 1396/18

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych D. W. (1) i R. K. (1) po 310 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 345/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 września 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1396/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. K. (2)	Usiłowanie popełnienia czynu szkodę pokrzywdzonych B. i M. W..	Uzupełniające przesłuchanie oskarżonego R. K. (1)	k. 576
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	R. K. (2)	Nie wyczerpanie przez oskarżonego R. K. (1) ustawowych znamion pozostałych przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów.	Uzupełniające przesłuchanie oskarżonego R. K. (1)	k. 576	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Uzupełniające przesłuchanie oskarżonego R. K. (1)	Sąd Okręgowy dał wiarę uzupełniającym wyjaśnieniom R. K. (1) w zakresie, w jakim ten przyznał się do usiłowania popełnienia czynu z pkt I zaskarżonego wyroku, bowiem w tym zakresie depozycje oskarżonego pokrywały się z pozostałą częścią uznanego za wiarygodny materiału dowodowego.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Uzupełniające przesłuchanie oskarżonego R. K. (1)	Sąd Odwoławczy odmówił wiary relacji oskarżonego w pozostałej części, uznając iż stanowi ona wyłącznie realizację przyjętej przezeń linii obron, opartej na obciążaniu odpowiedzialnością karną za popełnione czyny współoskarżonego D. W. (1). Relacja ta jest nieszczerą, a nadto przeczy jej całość uznanego za wiarygodny materiału dowodowego.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Ze względu na tożsamość zarzutów apelacyjnych, celem zachowania przejrzystości i czytelności niniejszych pisemnych motywów wyroku, w tym miejscu Sąd Odwoławczy odniesie się do nich łącznie.</p> <p><u>Obrońca oskarżonego R. K. (1)</u> sformułował następujące zarzuty:</p> <p>I. Obraza przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie materiału dowodowego, przeprowadzonej wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, bez uwzględnienia i z pominięciem okoliczności i faktów przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nierozważenie sprzeczności w treści zeznań świadka M. N. z wyjaśnieniami oskarżonego D. W. (1), a także niedostrzeżenie wewnętrznej sprzeczności w treści zeznań świadka J. G.;</p> <p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, wynikający z nieuzasadnionego obdarzenia wiarygodnością wyjaśnień D. W. (1), stanowiących kluczowy i praktycznie jedyny dowód, na podstawie którego Sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych skutkujących przypisaniem oskarżonemu winy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>Dowód, który stanowi podstawę uznania oskarżonego za winnego wynikał z pomówienia dokonanego przez D. W. (1), który chciał uzyskać dla siebie najkorzystniejszą z możliwych sytuację procesową, wobec czego dowód ten nie może być uznany za wiarygodny tym bardziej, że nie znajduje potwierdzenia w pozostałym osobowym materiale dowodowym, a częściowo pozostaje z nim w sprzeczności.</p> <p><u>Oskarżony D. W. (1)</u> w treści pisma z dnia 8 września 2020 roku, zatytułowanego zażalenie, które zostało uznane jako apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach, nie sformułował wprost zarzutu apelacyjnego. Analiza całości wniesionego pisma, mimo, że na wstępie zawiera wniosek o zmianę wyroku poprzez wymierzenie łagodniejszej kary, nakazuje przyjąć, iż oskarżony kwestionuje wiarygodność zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkich wyjaśnień współoskarżonego R. K. (1), podnosząc, iż Sąd pierwszej instancji oparł ustalenia faktyczne właśnie w oparciu o przywołane źródło dowodowe, pomimo, iż R. K. (1) wyjaśniał niezgodnie z prawdą, chcąc w ten sposób się wybielić oraz, że jego udział w popełnieniu zarzucanych mu przestępstwach był tak naprawdę bierny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedstawione powyżej zarzuty okazały się pozbawione zasadności.</p> <p>Konfrontując zarzuty apelacyjne o obrazie przepisów procesowych</p>		

art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, zasadniczo stwierdzić należy, iż żaden z nich nie znalazł potwierdzenia w kontestowanym rozstrzygnięciu – co dodatkowo potwierdziło uzupełnienie przez Sąd Odwoławczy postępowania dowodowego. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił analizę i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd merytoryczny, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, lecz nie dowolnie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony luk logicznych, niejasności i sprzeczności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozważył dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał trafnego i słusznego wyboru, szczegółowo i przekonująco wskazując, które z nich zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, a którym należy tego przymiotu odmówić i z jakich przyczyn.

Sąd Okręgowy, zwłaszcza po uzupełnieniu postępowania dowodowego, w pełni podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym także wyjaśnień obu oskarżonych. Sąd ten precyzyjnie i szczegółowo, we wzajemnym powiązaniu, wykazał, w jakiej części i które dowody obdarzył wiarą, a którym tego przymiotu odmówił. Skarżący w apelacji nie wykazali przy tym w sposób obiektywny i przekonujący nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny

dowodów, dokonanej przez Sąd bardzo obszernie, we wzajemnym powiązaniu, ograniczając się kwestionowania wiarygodności wyjaśnień współoskarżonego, a pomijając milczeniem precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tok dedukcji ferującego wyrok Sądu. W ten sposób jednakże apelujący nie mogli skutecznie podważyć rozumowania Sądu pierwszej instancji. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i niepopartych żadnymi obiektywnymi dowodami twierdzeń skarżących, jakoby wbrew wnioskowi płynącemu z prawidłowej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na wiarę zasłużyły wyłącznie relacje zaprezentowane przez każdego z nich, zwłaszcza iż na poparcie swoich postulatów ci sięgnęli po najprostsze i jednocześnie gołosłowne argumenty, mające na celu zdyskredytowanie wiarygodności wyjaśnień każdego ze współoskarżonych. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie ustawowe wymogi Sąd pierwszej instancji spełnił.

Powiązanie przez skarżącego obrońcę obraży treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk również oceniono jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywistym pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie sygn. akt II AKa 285/17).

Argument obrońcy R. K. (1), jakoby D. W. (1) wykreował przedstawioną organom ścigania wersję zdarzeń wyłącznie w celu realizacji przyjętej przezeń linii obrony, nie mógł skutecznie przekonać Sądu Odwoławczego. Zauważyć bowiem należy, iż D. W. (1) był konsekwentny w swoich wyjaśnieniach, które kilkakrotnie złożył w toku postępowania przygotowawczego i których nie odwołał przed Sądem pierwszej instancji, a przedstawiony przezeń obraz zdarzeń znalazł odzwierciedlenie w pozostałej części materiału dowodowego, w tym także w zeznaniach przywołanych przez obronę świadków. Rzecz jasna, tak w wyjaśnieniach oskarżonego, jak i zeznaniach świadków, wystąpiły pewne sprzeczności, jednakże

bacząc na zawily charakter sprawy i znaczny uplyw czasu pomiedzy, uznac nalezy, iz jest to zjawisko zrozumiale, zwlaszcza, iz czesc wiedzy odnośnie do incydentów stanowiących przedmiot niniejszego procesu, świadkowie powzięli od innych osób. W tej sytuacji mało wiarygodne byłoby, gdyby ci zeznawali w sposób identyczny co D. W. (1), od którego obrońca R. K. (1) de facto wymaga wykazania fotograficznej wręcz pamięci. Powyższe wnioski potwierdziło tylko uzupełnienie postępowania dowodowego. Wyjaśniający przez Sądem Okręgowym R. K. (1) wprawdzie zmienił prezentowane dotychczas stanowisko procesowe i przyznał się do usiłowania popełnienia kradzieży z włamaniem na szkodę pokrzywdzonych B. i M. W., jednocześnie wskazując, iż na tym jego rola w niniejszym incydencie się skończyła, a za obrażenia u pokrzywdzonego oraz groźbę wobec jego żony odpowiedzialny jest D. W. (1). Wyjaśnienia te nie zasłużyły na uznanie w oczach Sądu. Wszak, brak jest jakichkolwiek innych dowodów, jakoby D. W. (1) w ogóle był wówczas tego dnia na miejscu zdarzenia. Z tożsamyh względów na przyznanie wiary nie zasługuje dalsza część relacji przedstawionej przez oskarżonego, która nie znalazła potwierdzenia w żadnym z przeprowadzonych dowodów. Analizując całość wywodów R. K. (1) trudno było oprzeć się wrażeniu, iż to właśnie ona została stworzona na potrzeby niniejszego procesu w celu uniknięcia, bądź chociaż zminimalizowania grożącej na nim odpowiedzialności.

Analogiczne jest stanowisko Sądu Odwoławczego co do zarzutu wywiedzonego przez oskarżonego

D. W. (2). Wszak, jego sprawstwo w zakresie przypisanych mu czynów, nie zostało ustalone wyłącznie w oparciu o relację R. K. (1), do której de facto Sąd Rejonowy podszedł z ostrożnością i odmówił wiary jego zapewnieniom, jakoby ten był niewinny, a zostało ustalone na podstawie całości ujawnionego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim na wyjaśnieniach samego oskarżonego. Ten, bowiem w wyjaśnieniach składanych przed organami ścigania przyznał się do winy, dokładnie opisując przebieg wydarzeń z jego udziałem ze wskazaniem na rolę, jaką pełnił przy popełnianych przestępstwach. Relacji tej D. W. (1) nie odwołał przed Sądem pierwszej instancji, poprzestając na skorzystaniu z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Dlatego też, trudno przyznać słuszność wywodom zawartym w apelacji, zwłaszcza iż te nie zostały poparte żadnymi obiektywnymi dowodami.

W kontekście powyższych rozważań chybionym okazał się być kolejny zarzut skarżącego, wyrażający się w twierdzeniu, iż Sąd niższej instancji ferując zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest bowiem silnie powiązany z omówionymi powyżej zarzutami natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego,

polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Zarzut ten nie może zatem sprowadzać się do samej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku w sprawie o sygn. akt II KR 355/74). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, winna więc wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której apelujący takowych uchybień nie wykazuje poprzestając na zaprezentowaniu własnej, odbiegającej o wymogów płynących z treści art. 410 kpk, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd pierwszej instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 80/06).

Wniosek

We wniesionej apelacji obrońca oskarżonego R. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. K. (1) od zarzucanego mu czynu;

Bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>w Siedlcach do ponownego rozpoznania.</p> <p>W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego wniósł o łagodny wymiar kary co do pkt I wyroku a odnośnie do pozostałych zarzutów – o uniewinnienie R. K. (1).</p> <p>Oskarżony D. W. (1) zwrócił się o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec niego łagodniejszej kary zarzucając niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie winy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego R. K. (1) oraz przez oskarżonego D. W. (1) na uwzględnienie nie zasłużyły wywiedzione wnioski apelacyjne.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

całość wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 września 2019 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 1396/18	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	<ul style="list-style-type: none"> na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzo od oskarżonych D. W. (1) i R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł

tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę po 10 zł
tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze

7. **PODPIS**